

Al was ze niet zo'n dolle feestganger, toch was Carry van de Waterlingen uitgedost als Air France-stewardess naar de reünie gekomen. Ze keek lachend in het rond, maar dat was door het masker voor haar gezicht – een dom blondje – niet te zien. En te horen was het ook al niet, want het salonorkest speelde er luidruchtig op los.

Het was geen gezicht, al die verklede feestgangers met hun stomme maskers. Bij de reüniecommissie was maar keus uit tien verschillende types geweest. Daardoor wemelde het van de blondjes zoals zij en grijnsden er talloze duivelskoppen. De advocaat in toga die op Carry's schouder tikte, had er ook een. Hij wilde met haar dansen, maar een gevechtsvlieger was hem voor: 'Mag ik deze dans van je?'

Door die vriendelijke vraag begon het. De omgeving viel weg, en binnen in haar kreeg het kleur en werd het spannend. Hoe kwam dat? Wie was deze man? Waarom voelde ze absoluut geen weerstand en liet ze zich zomaar met een verwachtingsvol gevoel meevoeren, de dansvloer op?

Tijd om antwoorden te vinden was er niet, want daar lag de arm van de gevechtsvlieger al om haar schouder, vatte zijn hand de hare en zweefden ze weg over de dansvloer.

Adembenemend klassiek dansten ze, ook al was hun kleding volslagen absurd. Dat zeiden later een verpleegkundige en een operatieassistente, types waaronder Carry's oude schoolvriendinnen Carolien en Trix schuilgingen. Met die twee was ze op de reünie gearriveerd en met hen had ze in de groep gekostumeerde oud-schoolgenoten gestaan.

'Omdat ik volgens de spelregels niet mag vragen wie je bent, vraag ik maar waar je woont,' zei Carry vanachter haar stralendblijje, domme masker. 'Ikzelf woon in Midden-Frankrijk, tegen de Dordogne aan. En ik kom elk jaar in juni voor vakantie naar Nederland, ook voor familiebezoek. Mijn pied-à-terre is dan een flatje aan de kust.'

'Zo...?' klonk het vanachter het masker.

Scherend langs een stel dansers bewogen ze in volle vaart diagonaal over de dansvloer.

'Je houdt het liever geheimzinnig tot aan het demasqué?' vroeg ze.

Er kwam geen antwoord. Met kortere passen keerden ze en schoten ze een seconde later weer de ruimte in. 'Wat kun jij dansen!' riep Carry uit.

'Jij ook,' klonk het nu. 'Het gaat moeiteloos. Super.'

Zijn stem was plezierig en zijn uitspraak beschaafd. Maar welke schooljongen was hij geweest? Hij was langer dan zij en maakte een krachtige indruk, maar dat zei niets en zijn stem vanzelfsprekend al helemaal niet. Hoe kon ze vijfendertig jaar na hun schooltijd verder nog herkenning vinden? Moest ze

om te weten wie deze geweldige danser was echt wachten tot het demasqué?

‘Zullen we de spelregels aan onze laars lappen en stiekem alvast een tipje van de sluier oplichten?’ stelde ze met een lach voor toen het orkestje een nummer beëindigde. ‘Wie ben je achter dat stomme masker met... wat is dat eigenlijk voor een ding?’ Ze tikte tegen een soort slurf langs zijn hals.

‘Zal de zuurstofslang moeten verbeelden,’ zei hij. Ze lachten, en de muziek zette weer in.

‘Zeg je het echt niet?’ vroeg Carry nog snel.

‘Je bent een beetje benieuwd?’

‘Ja, dat ben ik. En dat komt omdat ik het gevoel heb dat jij wel weet wie ik ben...’

‘Achter mijn masker knipoog ik...,’ antwoordde hij. ‘Maar laten we nu alleen dansen! Het lijkt eeuwen geleden dat ik dat deed. Want wanneer dansen mensen van onze leeftijd nog? We converseren, barbecueën, staan keurig met een glas jus d’orange in de hand op recepties. Maar jezelf loslaten en dansen alsof de toekomst oneindig is... Kom...!’

Voor ze kon antwoorden dat hij de kunst dan toch bepaald niet verleerd was, lag zijn arm weer om haar heen en wervelden ze weg met de muziek mee, zomaar een bocht om. Ze schoten langs de rand van de dansvloer waar tafeltjes en stoelen stonden. Het maakte Carry aan het lachen en het was dat de dans alles van haar vroeg, anders had ze telkens weer willen uitroepen wat ze dacht, zelfs iets onbenulligs

als dat het geweldig was dat haar strakke uniformrokje niet van de stugge stof van vijfendertig jaar geleden gemaakt was maar van superelastische, die meegaf met haar bewegingen.

Weg dansten ze, weg van de toga, weg ook van verpleegster en operatieassistente, van drie politieagenten, een diepzeeduiker en twee in stofjassen gehulde veeartsen met grove stethoscopen, op rubberlaarzen.

Weg opeens ook van het orkest, van de bar en uiteindelijk zelfs van de zaal toen ze in de halfduistere garderobe raakten en lachend tussen de rekken met jassen tot stilstand kwamen.

Hij bleef haar vasthouden. ‘Nog even,’ zei hij, ‘want weet je, ik had ook als ridder verkleed hierheen kunnen komen. Ik had je destijds willen ontvoeren om te voorkomen dat je ouders je meenamen naar Frankrijk. Ik voelde me Romeo, hoopte dat jij Julia werd. We zouden trouwen in Gretna Green. Je was voor mij het leukste meisje uit de klas met je lange haren en je fiere houding... En je giechelde nooit, weet je dat? Ik herkende je meteen toen je naast die verpleegster binnenkwam, de manier waarop je loopt is onveranderd, en net als toen zong het in me rond: “Carry is er, Carry is er, man, wie had dat ooit gedacht?” En nu moet ik weg, Carry. Ik werd al voor de muziek begon weggeroepen en dat is maar goed ook, het is vijfendertig jaar later. Er liggen levens tussen. Geen idee wie we zijn geworden, hoe je denkt

en leeft en hoe je situatie is... Maar dank je voor deze dans, ik zal hem niet vergeten.'

Zijn armen sloten zich om haar heen en trokken haar heel even tegen zich aan. Zijn masker met dat malle ding eraan botste tegen het hare in wat een zoen leek, en weg was hij door een van de dubbele deuren achter hem. Overrompeld zag ze vanachter haar dom lachende masker nog een flits van zijn pilotenlaarzen.

Carry stond nog minutenlang in die garderobe. Toen week de betovering en bleven er bijzondere gedachten achter. Het kan dus, dacht ze. Magnolia heeft gelijk, er komt weer iets dat in staat is je volslagen te verrassen. Iets dat je vanuit het niets vervult met blijdschap, wat je gelijk al heerlijk vindt en waarin je je zonder meer zou laten wegvoeren. Sterker, iets dat maakt dat het je niets kan schelen als je erin ten onder gaat.

Het hoeft helemaal niet meteen weer de liefde te zijn. Het is de verrassing, en een soort van trots dat je speciaal bent. Wat een geweldige ervaring om te weten dat ik voor iemand bijzonder geweest ben!

Dit is het dus wat Magnolia bedoelt met een met licht en energie gevulde ruimte. Het was geen gezwets zoals ik vond. Het is waar, het lijkt of ik nu pas echt zin krijg in dit feest, wie weet gebeuren er nog meer leuke en gekke dingen.

Door het flauwe licht boven de spiegelwand weerspiegelde haar blauwe stewardessenpakje en glom het te felle roze van haar masker op. Ze trok het ding van haar gezicht en keek. Ze was herkend, niet aan haar duidelijk zichtbare jukbeenderen, maar aan haar houding, haar fiere manier van lopen. Giechelde ze nooit? Echt?

Ze schoof het masker terug en keek naar de deuren waardoorheen ze deze garderobe binnengedanst moesten zijn.

Wie was hij geweest?

Wie van de aanwezigen konden dat weten?

Toen ze zich weer bij haar groepje in de zaal voegde hield het orkest pauze. Toch bleven de feestgangers even luid als daarvoor praten, roepen en lachen. Al die veertigers en vijftigers waren voor even weer pubers op de middelbare school.

Of had iedereen gespannen verwachtingen, deden ze er daarom een schepje bovenop? Want wie zou je terugzien? Waren er oude liefdes bij? Wat was er van iedereen geworden? Hoeveel succes hadden de anderen, waren ze rijk of juist niet, en hoe deden hun kinderen het?

Daarbij was die hele maskerade natuurlijk belachelijk, ook al verschool menigeen zich er waarschijnlijk maar al te graag achter. Die maskers waren door de reüniecommissie gewoon met een kwantumkorting betrokken van een groothandel in feestartikelen. Behalve de domme blondjes waren er

voor vrouwen nog twee soorten, beide met op elke knalrode wang drie belachelijk grote sproeten. Voor de mannen was er meer keus geweest, maar toch liepen er veel meer duivelskoppen en varkenswangen rond dan uitgestreken gezichten met uilenbril en snor. Een enkeling slechts had zelf een masker gekocht of misschien zelfs gemaakt.

Maar om nu zo hilarisch te doen..., had Carry gedacht voor ze ten dans gevraagd was. Of doen we alsof? Gedragen we ons zo opgewonden om de stemming erin te krijgen? Want zelf was ze ook om niet humorloos en saai te lijken flink gaan grappen en lachen achter haar masker, ook bijvoorbeeld toen de gevechtspiloot tegenover haar in de kring voor het dansen begon vroeg of zij dan na school stewardess had willen worden.

‘Ja, ja, maar natuurlijk is daar niets van terechtgekomen, dat snap je,’ had ze uitgeroepen of het de beste grap van de wereld was.

Nu liep ze terug naar Carolien en Trix die met hun bolle sproetenwangen boven hun verpleegsters- en operatietenues op de uitkijk stonden. ‘Jullie weten vast wie er vroeger gevechtspiloot had willen worden...,’ zei Carry meteen. ‘Ik heb zelf natuurlijk geen idee... Was hij indertijd ook op de reünie aanwezig die jullie bedacht hadden als eindexamenstunt? Toen zijn jullie toch om je te onderscheiden van de rest van de school allemaal

verkleed gekomen in de outfit van je toekomstige beroep?’

Het hele eindexamenjaar en dus ook dat feest had Carry niet op hun school meegemaakt. In de voorafgaande zomervakantie was ze met haar ouders en broer naar Frankrijk verhuisd. Een volslagen andere wereld was het waarin ze terecht was gekomen. Op een enkele brief aan Trix of Carolien na had ze geen contact met klasgenoten meer onderhouden. De Franse school vaagde de oude volkomen weg, en bovendien was er de niet geringe inspanning van het leren van de Franse taal.

Maar meer nog: wat was het leuk in Frankrijk! Hun boerenbedrijf was nieuw en heel anders met al die bruine Limousin-koeien in plaats van hun zwartbonte. Ze woonden nu prachtig ruim op een glooiende bergweide met kilometersver uitzicht. De schoolgenoten waren hartelijker dan men haar had voorspeld en dankzij allerlei bijspijkerlessen op school en van particuliere docenten had ze toch na twee jaar haar schooldiploma op zak gehad. Omdat ze toch al zo gericht was op het zich eigen maken van de taal, koos ze voor een vervolgopleiding tolk-vertaler Frans.

Logisch dat Nederland toen wat haar betreft ook ergens achter de Noordpool had kunnen liggen. Pas na verloop van enkele jaren nam ze zich door regelmatige familiebezoekjes in Nederland voor ook Trix en Carolien weer eens op te zoeken.

Het kwam er alleen niet van. Er ging hooguit eens een brief over en weer, en ook dat niet meer toen door Charles haar leven zo compleet op zijn kop ging.

Achttien jaar ouder was hij, Charles Wijnkoper. Nederlander, maar al vijftien jaar in Frankrijk werkzaam als makelaar in tweede huizen voor landgenoten. Ook al verdiende hij daar uitstekend zijn brood mee, Carry's ouders waren er zacht gezegd niet mee ingenomen dat hun negentienjarige dochter smoorverliefd was op die veertigjarige bon vivant die eerder getrouwd was geweest. Als degelijke, nuchtere Hollandse melkveeboeren, die in Frankrijk hun kansen pakten in het fokken van vleeskoeien, zagen ze er niets dan gevaar en mislukking in. De sfeer thuis werd milder toen Carry ondanks alles keurig op tijd afstudeerde, maar pas toen haar tweeling geboren was en Charles straalde van trots en geluk, week het ergste ongenoegen.

In die periode van haar leven waren Carolien en Trix weer even opgedoken. Ze kwamen zelfs een keer logeren. Echt uit het oog verloren ze elkaar daarna niet meer en na Charles' overlijden waren ze aanwezig bij de crematieplechtigheid.

En nu stonden ze dus gedrieën vermomd en wel op een heel andere bijeenkomst, een reünie met schoolgenoten van vijfendertig jaar geleden. Als die reünie niet net gevallen was in de week voor Carry's jaarlijkse junivakantie in Nederland, zou ze er echt niet voor zijn overgekomen. Maar door een

krantenartikel over een klasgenoot van haar Franse school – ooit maar een slome duikelaar in haar ogen, maar intussen wel mooi internationaal bankier met een grote invloed in de Europese politiek – was ze zomaar nieuwsgierig geworden naar wat er van de kinderen van haar Nederlandse school terecht was gekomen.

Dus had ze ja gezegd en haar logeerafspraak bij tante Rietje in het groen bij Utrecht, haar geboortestreek, met een week vervroegd.

Carolien woonde er ook nog altijd. Trix niet meer, zij was ooit met haar ouders in een kustdorp onder Rotterdam terechtgekomen en daar gebleven. Maar voor haar was hun middagafspraak in Utrecht op de dag van de reünie eveneens nog een thuiswedstrijd.

Het drietal had dan ook al heel wat afgepraat voor ze zich moesten uitdossen. Zo had Carry verteld dat haar zoon Ferdinand samen met zijn levenspartner David korte tijd geleden een eigen bouwtechnisch adviesbureau was begonnen, niet wetend dat zijn zus Frédérique met haar man Raoul in precies dezelfde periode hun eigen administratiekantoor aan het realiseren waren. Echt weer iets voor een tweeling!

Ze hadden lekker gelachen om het daten van Trix, die inmiddels alweer zeven jaar gescheiden was van haar chirurg, waarna Carolien had verzucht dat ze het wel rustig vond om nog altijd gewoon getrouwd te zijn, ook al schitterde haar echtgenoot door zijn werk als internist thuis meestal door afwezigheid.

Over hun eigen werk was het natuurlijk ook gegaan. Toen het over fusies en verplichte bijscholingen ging, prees Carry zich in stilte gelukkig dat ze met dat alles niets te maken had. Zelf hield ze het op een grappig voorval uit haar bezigheden als tolk, en daarmee basta. Terecht, want zo serieus werken als haar vriendinnen deed ze niet. Ze vertaalde wat voor Nederlanders met campings, *chambres d'hôtes* en *gîtes*, en tolkte in voorkomende gevallen bij doktersbezoek of autopech, bijvoorbeeld via de plaatselijke toeristenorganisatie en de Nederlandse club.

Carolien en Trix waren zeker wel nieuwsgierig naar haar Franse leven. Maar hun vragen ernaar hadden altijd een ondertoon van dat het haar in Frankrijk eigenlijk niet echt goed kon bevallen. De Fransen waren immers afstandelijk en chauvinistisch. Waren dat geen redenen om naar Nederland terug te keren?

Nee, terugkeren uit Frankrijk deed Carry echt niet – ze woonde er al bijna tweemaal zo lang als in Nederland! Zó groot waren de afstanden nu ook weer niet, en sinds ze in haar uppie reisde overnachtte ze op de heen- en terugrit in een hotel onder Parijs, wat lekker...